

Warszawa, dnia 24 maja 2016 r.

L.dz. SD-0064-0005(2)/16

Sygn. akt KSD/06/16

Decyzja Nr 12/16

Krajowego Sądu Dyscyplinarnego Polskiej Izby Inżynierów Budownictwa

Na podstawie art. 158 § 1, 157 i 156 § 1 pkt 2 ustawy z dnia 14 czerwca 1960 r. – Kodeks postępowania administracyjnego (tekst jednolity - Dz. U. z 2016 r., poz. 23) po rozpatrzeniu w dniu 24 maja 2016r. wniosku Pana _____ z dnia 5 lutego 2015 r. o stwierdzenie nieważności decyzji OSD Mazowieckiej OIIB z dnia 12 września 2007 r. o zakazie wykonywania samodzielnej funkcji technicznej w budownictwie na okres 2 lat wraz z obowiązkiem złożenia w tym terminie egzaminu ze znajomości procesu budowlanego oraz umiejętności praktycznego zastosowania wiedzy technicznej i utrzymującej ją decyzji KSD PIIB nr 9/07 z dnia 14 grudnia 2007 r., Krajowy Sąd Dyscyplinarny Polskiej Izby Inżynierów Budownictwa,

**odmawia stwierdzenia nieważności
decyzji Okręgowego Sądu Dyscyplinarnego Mazowieckiej Okręgowej Izby
Inżynierów Budownictwa z dnia 12 września 2007 r. i utrzymującej ją decyzji KSD PIIB
nr 9/07 z dnia 14 grudnia 2007 r.**

UZASADNIENIE

Pismem z dnia 5 lutego 2015 r. Pan _____ wniósł do Ministra Infrastruktury i Rozwoju o stwierdzenie nieważności:

- decyzji OSD Mazowieckiej OIIB z dnia 24 sierpnia 2004 r. o ukaraniu karą upomnienia z nałożeniem obowiązku złożenia w wyznaczonym terminie egzaminu ze znajomości przepisów prawnych dotyczących procesu budowlanego oraz umiejętności praktycznego zastosowania wiedzy technicznej,
- decyzji OSD Mazowieckiej OIIB z dnia 5 lipca 2006 r. o odmowie wznowienia postępowania zakończonego decyzją z dnia 24 sierpnia 2004 r.,
- decyzji KSD PIIB utrzymującej w mocy decyzję OSD Mazowieckiej OIIB z dnia 5 lipca 2006 r.
- decyzji OSD Mazowieckiej OIIB z dnia 12 września 2007 r. o zakazie wykonywania samodzielnej funkcji technicznej w budownictwie na okres 2 lat wraz z obowiązkiem złożenia w tym terminie egzaminu ze znajomości procesu budowlanego oraz umiejętności praktycznego zastosowania wiedzy technicznej,
- decyzji KSD PIIB utrzymującej w mocy OSD Mazowieckiej OIIB z dnia 12 września 2007 r.

Wskazał, że decyzją OSD Mazowieckiej OIIB z dnia 24 sierpnia 2004 r. został ukarany karą upomnienia z nałożeniem obowiązku złożenia w wyznaczonym terminie

egzaminu ze znajomości przepisów prawnych dotyczących procesu budowlanego oraz umiejętności praktycznego zastosowania wiedzy technicznej. Stwierdził, że wydanie tej decyzji nastąpiło z rażącym naruszeniem prawa, ponieważ nie brał udziału w postępowaniu z powodu wysłania przez OSD zawiadomienia o rozprawie na niewłaściwy adres co spowodowało odebranie jej przez osobę nieuprawnioną. Poza tym wniosek o ukaranie nie został wniesiony przez organ nadzoru budowlanego lecz organ samorządu zawodowego bez udziału Obwinionego, co rażąco narusza art. 97 ust. 1 Prawa budowlanego. Naruszony został także przepis art. 98 ust. 2 Prawa budowlanego oraz szereg przepisów rozporządzenia Ministra Infrastruktury w sprawie szczegółowych zasad i trybu postępowania dyscyplinarnego w stosunku do członków samorządów zawodowych architektów, inżynierów budownictwa oraz urbanistów. Wskazał, że wydanie wadliwej decyzji z dnia 24 sierpnia 2004 r. skutkowało następnie wydaniem decyzji o zakazie wykonywania samodzielnej funkcji technicznej w budownictwie na okres 2 lat wraz z obowiązkiem złożenia w tym terminie egzaminu ze znajomości procesu budowlanego oraz umiejętności praktycznego zastosowania wiedzy technicznej, która została utrzymana w mocy przez KSD PIIB, i których to stwierdzenia nieważności w tej chwili się domaga.

Pismem z kwietnia 2015 r. Minister Infrastruktury i Rozwoju wystąpił od Prezesa Krajowej Rady PIIB o udzielenie informacji o prowadzonych w sprawie Pana postępowaniach.

W piśmie z dnia 14 maja 2015 r. Prezes Krajowej Rady PIIB poinformował, że Minister nie jest organem właściwym do rozpoznania wniesionych wniosków o stwierdzenie nieważności decyzji i że wniosek ten powinien zostać przekazany do rozpoznania organowi właściwemu, tj. KSD PIIB.

Pismem z dnia 30 września 2015 r. Minister Infrastruktury i Rozwoju zobowiązał KSD PIIB do przekazania akt sprawy w celu rozpatrzenia przez Ministra wniosku o stwierdzenie nieważności decyzji.

Przewodniczący KSD PIIB w piśmie z dnia 14 października 2015 r. podtrzymał argumentację o właściwości KSD PIIB w sprawach dotyczących postępowań nadzwyczajnych, w tym w sprawach stwierdzenia nieważności decyzji.

Ostatecznie w piśmie z dnia 27 stycznia 2016 r. Minister Infrastruktury i Rozwoju przekazał na podstawie art. 65 § 1 K.p.a. zgodnie z właściwością wniosek Pana o stwierdzenie nieważności wymienionych w nim decyzji do Prezesa Krajowej Rady PIIB.

Z uwagi na to, że Pan [imię] [nazwisko] wniósł o stwierdzenie nieważności 5 decyzji KSD PIIB rozpatrzy ten wniosek w odniesieniu do przeprowadzonych spraw administracyjnych. Sądy dyscyplinarne (OSD i KSD) przeprowadziły 3 sprawy administracyjne, pierwszą zakończoną ostateczną i prawomocną decyzją OSD Mazowieckiej OIIB z dnia 24 sierpnia 2004 r., drugą dotyczącą wznowienia postępowania rozpatrywaną w dwóch instancjach i trzecią o nałożeniu kary zakazu wykonywania samodzielnych funkcji technicznych w budownictwie, także rozpatrywaną w dwóch instancjach. W stosunku do każdej z wymienionych spraw administracyjnych KSD PIIB przeprowadzi postępowanie w sprawie stwierdzenia nieważności zakończone wydaniem decyzji administracyjnej w tym zakresie.

Odnosząc się do wniosku o stwierdzenie nieważności decyzji OSD Mazowieckiej OIIB z dnia 12 września 2007 r. i utrzymującej ją decyzji KSD PIIB nr 9/07 z dnia 14 grudnia 2007 r. należy wskazać, co następuje:

Decyzją z dnia 12 września 2007 r. OSD MOIIB na posiedzeniu niejawnym orzekł w stosunku do Pana na podstawie art. 96 ust. 1 pkt 3, ust. 4 pkt 2 i ust. 5 Prawa budowlanego zakaz wykonywania samodzielnej funkcji technicznej w budownictwie na okres 2 lat wraz z obowiązkiem złożenia w tym terminie egzaminu ze znajomości procesu budowlanego oraz umiejętności praktycznego zastosowania wiedzy technicznej.

W uzasadnieniu podano, że na podstawie decyzji OSD MOIIB z dnia 24 sierpnia 2004 r. na Pana nałożono obowiązek złożenia egzaminu ze znajomości przepisów prawnych dotyczących procesu budowlanego oraz umiejętności praktycznego zastosowania wiedzy technicznej w ciągu roku od dnia, kiedy wydana decyzja uzyska walor ostateczności.

W związku z nieprzystąpieniem w wyznaczonym terminie do egzaminu postanowieniem OSD MOIIB z dnia 12 grudnia 2005 r., przedłużono wyznaczony wcześniej roczny termin do złożenia egzaminu do 30 czerwca 2006 r. Postanowienie zawierało pouczenie, że nie przystąpienie do egzaminu będzie oznaczało orzeczenie kary przewidzianej w art. 96 ust. 4 pkt 2 Prawa budowlanego. W przedłużonym terminie tj. do dnia 30 czerwca 2006 r. Pan nie przystąpił do wyznaczonego egzaminu. W ocenie OSD zachowanie Pana wskazuje na uchylenie się przez niego od złożenia wyznaczonego egzaminu i spełnia przesłanki określone w art. 96 ust. 4 pkt 2 Prawa budowlanego. Nakładając karę OSD miał na uwadze lekceważenie i nie respektowanie prawomocnego orzeczenia sądu dyscyplinarnego.

Pismem z dnia 31 października 2006 r. pełnomocnik Pana wniósł odwołanie od decyzji OSD z dnia 12 września 2007 r. W uzasadnieniu powołał się przede wszystkim na wyrok Sądu Rejonowego w Garwolinie z dnia 26 września 2007 r. uniewinniający Pana od popełnienia czynu określonego w art. 276 KK tj. ukrycia projektu budowlanego domku letniskowego w Wildze przy ul. Na tej podstawie wniósł o uchylenie wydanej decyzji w całości i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Okręgowemu Sądowi Dyscyplinarnemu. Poza tym wniósł o przeprowadzenie dowodu z przesłuchania Pana

Rozpatrując wniesione odwołanie KSD PIIB decyzją nr 9/07 z dnia 14 grudnia 2007 r. utrzymał w mocy decyzję Okręgowego Sądu Dyscyplinarnego Mazowieckiej Okręgowej Izby Inżynierów Budownictwa z dnia 12 września 2007 r. o orzeczeniu wobec Pana zakazu wykonywania samodzielnej funkcji technicznej w budownictwie na okres 2 lat wraz z obowiązkiem złożenia w tym terminie egzaminu ze znajomości procesu budowlanego oraz umiejętności praktycznego zastosowania wiedzy technicznej.

W uzasadnieniu wskazano, że w obrocie prawnym pozostaje ostateczna decyzja z dnia 24 sierpnia 2004 r. nakładająca na Pana obowiązek złożenia egzaminu ze znajomości przepisów prawnych dotyczących procesu budowlanego oraz umiejętności praktycznego zastosowania wiedzy technicznej. Nie ulega wątpliwości, że Pan pomimo przedłużenia terminu przystąpienia do egzaminu, do chwili wydania decyzji z dnia 12 września 2007 r. do egzaminu takiego nie przystąpił.

Powoływanie się w odwołaniu na wyrok sądu karnego uniewinniający Pana [imię] od popełnienia czynu określonego w art. 276 KK tj. ukrycia projektu budowlanego domku letniskowego w Wildze przy ul. [ulica] nie ma w sprawie żadnego znaczenia, gdyż wyrok ten dotyczył sprawy, której nie obejmowała decyzja z dnia 24 sierpnia 2004 r. Sąd wymierzył karę upomnienia za w/w czyny, nie zaś za przetrzymywanie projektu budowlanego. Sprawa ta nie miała związku z odpowiedzialnością zawodową Pana [imię] w budownictwie.

OSD nie miał także obowiązku wysłuchania Pana [imię], ponieważ nie przystąpienie do egzaminu ma charakter obiektywny, a art. 96 ust. 4 pkt 2 Prawa budowlanego przewiduje dla sądu dyscyplinarnego kompetencję do orzeczenia w takiej sytuacji zakazu wykonywania samodzielnej funkcji technicznej w budownictwie.

Pismem z dnia 31 stycznia 2008 r. Pan [imię] wniósł do WSA w Warszawie za pośrednictwem Krajowego Sądu Dyscyplinarnego PIIB skargę na decyzję Krajowego Sądu Dyscyplinarnego nr 9/07 z dnia 14 grudnia 2007 r.

Wyrokiem z dnia 24 września 2008 r. w sprawie VII SA/Wa 344/08 WSA w Warszawie oddalił skargę Pana [imię] na decyzję KSD PIIB nr 9/07 z dnia 14 grudnia 2007 r. w przedmiocie odpowiedzialności zawodowej w budownictwie.

Uzasadniając swój wyrok sąd administracyjny wskazał, iż bezspornym jest, że ostateczną decyzją z dnia 24 sierpnia 2004 r. OSD MOIIB uznał Pana [imię] za winnego i wymierzył mu na podstawie art. 96 ust. 1 pkt 2 Prawa budowlanego karę upomnienia z jednoczesnym nałożeniem obowiązku zdania egzaminu ze znajomości przepisów prawnych dotyczących procesu budowlanego oraz umiejętności praktycznego zastosowania wiedzy technicznej.

W okresie od 21 września 2004 r. do 21 września 2005 r. Skarżący nie przystąpił do egzaminu ze znajomości przepisów prawnych dotyczących procesu budowlanego. Nie przystąpił także do egzaminu w terminie przedłużonym do dnia 30 czerwca 2006 r. i nie usprawiedliwił nieobecności.

Wskazał dalej, że z treści skargi wynika, że Skarżący nie zgadza się przede wszystkim z postanowieniami decyzji z dnia 24 sierpnia 2004 r., na podstawie której uznano Obwinionego za winnego i wymierzono karę upomnienia z jednoczesnym nałożeniem obowiązku złożenia egzaminu. Ta decyzja jednakże nie została przez Skarżącego zaskarżona w terminie pomimo przysługującego odwołania. Skutkiem tego było, że stała się ona ostateczna i podlegała wykonaniu.

Biorąc powyższe pod uwagę WSA w Warszawie uznał za prawidłową decyzję sądu dyscyplinarnego o orzeczeniu zakazu wykonywania samodzielnej funkcji technicznej w budownictwie na okres 2 lat wraz z obowiązkiem złożenia w tym terminie egzaminu.

Powyższy wyrok nie został zaskarżony, stał się więc prawomocny.

Według art. 170 Prawa o postępowaniu przed sądami administracyjnymi orzeczenie prawomocne wiąże nie tylko strony i sąd, który je wydał, lecz również inne sądy i inne organy państwowe, a w przypadkach w ustawie przewidzianych także inne osoby.

Prawomocność wyroku oznacza to, że stwierdzone w nim okoliczności nie mogą być badane i podważane w innych postępowaniach.

NSA w wyroku z dnia 16 października 2014 r. (I GSK 93/13) wskazał, że jakkolwiek z zasady mocy wiążącej prawomocnego orzeczenia sądu stan związania ograniczony jest, co do zasady, do rozstrzygnięcia zawartego w sentencji orzeczenia, to jednak nie oznacza to zwłaszcza, gdy uwzględnić kasacyjny model sądowniczoadministracyjnego wymiaru sprawiedliwości, że dla prawidłowego odczytania treści sentencji orzeczenia nie można (i nie należy) kierować się treścią jego uzasadnienia i zawartych w nim motywów, co w określonych sytuacjach uznać należy nawet za konieczne.

Podobnie w wyroku z dnia 24 czerwca 2014 r. (I GSK 446/13) NSA wskazał, że artykuł 170 p.p.s.a. stanowi, że orzeczenie prawomocne wiąże przede wszystkim strony i sąd, który je wydał, jak również inne sądy i inne organy państwowe, a w przypadkach w ustawie przewidzianych także inne osoby. Przyjmuje się, że wiążący w rozumieniu tego przepisu charakter ma sentencja wyroku, tym niemniej dla prawidłowego odczytania jej treści trzeba kierować się jego uzasadnieniem. Moc wiążąca orzeczenia oznacza, że trzeba przyjmować, iż dana kwestia prawna kształtuje się tak, jak stwierdzono w prawomocnym orzeczeniu.

Natomiast w sprawie II OSK 2423/12 NSA wskazał, że wynikająca z przepisu art. 170 p.p.s.a. moc wiążąca wcześniejszego orzeczenia w odniesieniu do sądów oznacza, że muszą one przyjmować, iż dana kwestia prawna kształtuje się tak, jak stwierdzono w prawomocnym orzeczeniu. Zatem w kolejnym postępowaniu, w którym pojawia się dane zagadnienie, nie może być ono ponownie badana.

Z powyższego wynika, że WSA w Warszawie uznał za prawidłową decyzję sądu dyscyplinarnego o orzeczeniu zakazu wykonywania samodzielnej funkcji technicznej w budownictwie na okres 2 lat wraz z obowiązkiem złożenia w tym terminie egzaminu.

W sprawie trybu badania zarzutu pozbawiania strony czynnego udziału w postępowaniu wypowiedział się WSA w Warszawie w sprawie I SA/Wa 1342/14 stwierdzając, że zarzut, że wszystkie strony nie brały udziału w postępowaniu nadzorczym nie może zostać uznany za skuteczny. Ewentualne zaistnienie tej wady postępowania nie może być bowiem rozważane w kategoriach wad wymienionych w art. 156 § 1 k.p.a. - a w konsekwencji skutkować nieważnością decyzji objętej postępowaniem nieważnościowym. Zarzut pozbawienia czynnego udziału strony w postępowaniu administracyjnym może być bowiem rozważany wyłącznie na gruncie przesłanek wznowienia postępowania, konkretnie przesłanki unormowanej w art. 145 § 1 pkt 4 k.p.a. W sprawie o stwierdzenie nieważności eliminuje się decyzję dlatego, że w niej samej (a nie w procedurze) tkwią ciężkie wady prawne, o których mowa w art. 156 § 1 k.p.a.

We wniesionym wniosku Pan wskazał na wydanie decyzji z rażącym naruszeniem prawa przywołując przepisy art. 156 i 157 K.p.a.

Według art. 156 § 1 pkt 2 K.p.a. organ administracji publicznej stwierdza nieważność decyzji, która wydana została bez podstawy prawnej lub z rażącym naruszeniem prawa.

W doktrynie postępowania administracyjnego wskazuje się, że „w odniesieniu do prawa procesowego, chociażby z uwagi na istnienie trybu wznowienia, tylko niektóre przypadki mogą być kwalifikowane jako rażące. Jak bowiem podkreślił NSA w wyroku z dnia 6 stycznia 2009 r., II GSK 600/08, LEX nr 475235: "Posłużenie się przez ustawodawcę w przepisie art. 156 § 1 pkt 2 k.p.a. nieostrym pojęciem "rażącego naruszenia prawa", wymaga szczególnej staranności w budowaniu tezy, że naruszenie jasných w treści norm

proceduralnych jest rażącym naruszeniem prawa. O ile bowiem w przypadku prawa materialnego teza ta w zasadzie nie jest kwestionowana, to w odniesieniu do prawa procesowego, chociażby z uwagi na istnienie trybu wznowienia, tylko niektóre przypadki mogą być kwalifikowane, jako rażące". Zalicza się do takich przypadków pogwałcenie zasad ogólnych kodeksu. Uważa się przy tym, że o tym, czy miało miejsce rażące naruszenie prawa, decyduje przede wszystkim oczywistość tego naruszenia. W odniesieniu do przepisów o postępowaniu administracyjnym za rażące ich naruszenie należy uznać oczywiste niezastosowanie lub nieprawidłowe zastosowanie zasad ogólnych postępowania administracyjnego określonych w art. 6-11 w stopniu powodującym istotne ograniczenie uprawnień strony w postępowaniu, z wyjątkiem przepisów dających podstawę do wznowienia postępowania" – (Małgorzata Jaśkowska, Andrzej Wróbel Komentarz aktualizowany do Kodeksu postępowania administracyjnego, Lex 2015).

W wyroku NSA z dnia 26 maja 2015 r. (II OSK 2573/13) Sąd wskazał, że przesłankę rażącego naruszenia prawa należy upatrywać nie w błędach wykładni przepisu, lecz w jasnych i niedwuznacznych przekroczeniach prawa i to takich, które z uwagi na ich skutki powodują, że dotkniętego wadą rozstrzygnięcia nie da się pogodzić z panującym porządkiem prawnym. O tym, czy miało miejsce rażące naruszenie prawa, decyduje więc przede wszystkim oczywistość tego naruszenia prowadząca do nadania prawa lub odmowy jego przyznania wbrew wszystkim przesłankom przepisu.

WSA w Warszawie w sprawie I SA/Wa 1747/14 stwierdził, że z uwagi na fakt, iż stwierdzenie nieważności decyzji jest wyjątkiem od ogólnej zasady trwałości decyzji ostatecznych, może mieć ono miejsce tylko wtedy, gdy decyzja w sposób niewątpliwy dotknięta jest przynajmniej jedną z wad wymienionych w art. 156 § 1 k.p.a. Z tego też powodu wykładnia tych przesłanek winna mieć charakter ścieśniający. Instytucję stwierdzenia nieważności zalicza się do nadzwyczajnych trybów wzruszania decyzji i stanowi ona odstępstwo od ogólnej zasady trwałości decyzji administracyjnych określonej w przepisach k.p.a. Oznacza to, że nie każdy (nawet uzasadniony) zarzut naruszenia prawa może być skuteczną podstawą wzruszenia decyzji w tym trybie.

Podobnie wypowiedział się WSA w Warszawie w wyroku z dnia 26 lutego 2015 r. (I SA/Wa 2904/14) wskazując, że instytucję stwierdzenia nieważności zalicza się do nadzwyczajnych trybów wzruszania decyzji i stanowi ona odstępstwo od ogólnej zasady trwałości decyzji administracyjnych określonej w przepisach k.p.a. Oznacza to, że nie każdy (nawet uzasadniony) zarzut naruszenia prawa może być skuteczną podstawą wzruszenia decyzji w tym trybie.

Na kwalifikowaną formę naruszenia prawa zwrócił uwagę NSA w sprawie II GSK 525/13 wskazując, że "rażące naruszenie prawa" stanowi kwalifikowaną formę "naruszenia prawa" co oznacza, że utożsamianie tego pojęcia z każdym "naruszeniem prawa" jest oczywiście niesłuszne. Dla uznania, że wystąpiło kwalifikowane naruszenie prawa, nie wystarczy samo ustalenie faktu jakiegokolwiek "naruszenia prawa", lecz konieczne jest stwierdzenie i wykazanie, iż miało ono charakter rażący. Naruszenie przepisów postępowania lub prawa materialnego mające istotny wpływ na wynik sprawy, nie może być podstawą stwierdzenia nieważności decyzji ostatecznej w postępowaniu prowadzonym w trybie nadzoru, jeżeli nie nosi cech rażącego naruszenia prawa.

Należy podkreślić, że decyzja OSD Mazowieckiej OIIB z dnia 12 września 2007 r. o zakazie wykonywania samodzielnej funkcji technicznej w budownictwie na okres 2 lat wraz z obowiązkiem złożenia w tym terminie egzaminu ze znajomości procesu budowlanego oraz umiejętności praktycznego zastosowania wiedzy technicznej i utrzymująca ją decyzja KSD PIIB nr 9/07 z dnia 14 grudnia 2007 r. nie zostały wydane z rażącym naruszeniem prawa. Organy prawidłowo przepisy art. 96 ust. 1 pkt 3, ust. 4 pkt 2 i ust. 5 Prawa budowlanego i orzekły zakaz wykonywania samodzielnej funkcji w budownictwie. Wszystko to znalazło potwierdzenie w wyroku WSA w Warszawie oddalającym skargę Pana na decyzję KSD PIIB nr 9/07 z dnia 14 grudnia 2007 r. (VII SA/Wa 344/08). Żaden z zastosowanych w sprawie przepisów nie został naruszony w tym w sposób rażący.

Należy wskazać, że oprócz podnoszonego przez Pana zarzutu rażącego naruszenia prawa objęte wnioskiem o stwierdzenie nieważności decyzje OSD i KSD nie są objęte żadną inną kwalifikowaną wadą wymienioną w art. 156 K.p.a. Decyzje te nie zostały wydane z naruszeniem przepisów o właściwości (zostały wydane przez sądy dyscyplinarne inżynierów budownictwa - OSD Mazowieckiej OIIB i KSD PIIB), zostały wydane na podstawie przepisów dotyczących odpowiedzialności zawodowej w budownictwie zawartych w rozdziale 10 Prawa budowlanego, nie były wcześniej rozstrzygane żadną decyzją ostateczną, zostały skierowane do strony - Pana, który wystąpił z wnioskiem o wznowienie postępowania, nie były niewykonalne w dniu ich wydania, nie wywoływały żadnego czynu zagrożonego karą oraz nie zawierały innej wady powodującej ich nieważność z mocy prawa.

Odnosząc się do pozostałych zarzutów należy wskazać, że są one także bezzasadne.

Według art. 97 ust. 1 i 3 Prawa budowlanego postępowanie w sprawie odpowiedzialności zawodowej w budownictwie wszczyna się na wniosek organu nadzoru budowlanego, właściwego dla miejsca popełnienia czynu lub stwierdzającego popełnienie czynu, złożony po przeprowadzeniu postępowania wyjaśniającego. Wniosek może złożyć w zakresie swojej właściwości organ samorządu zawodowego.

Natomiast według art. 26 pkt 1 ustawy o samorządach zawodowych architektów oraz inżynierów budownictwa okręgowy rzecznik odpowiedzialności zawodowej prowadzi postępowania wyjaśniające oraz sprawuje funkcje oskarżyciela w sprawach z zakresu odpowiedzialności zawodowej członków izb architektów oraz inżynierów budownictwa i dyscyplinarnej członków okręgowej izby.

Przepis art. 97 ust. 1 i 3 Prawa budowlanego nie został więc naruszony, ponieważ OROZ posiada normatywną podstawę do prowadzenia postępowania wyjaśniającego i wszczynania właściwego postępowania w sprawie odpowiedzialności zawodowej przed sądem dyscyplinarnym izby inżynierów budownictwa. Wniosek OROZ został wysłany do Pana na właściwy adres, tj. na ul. Brukselską w .

Nie został także naruszony w żaden sposób art. 98 ust. 2 Prawa budowlanego w związku z wymienionymi przepisami rozporządzenia Ministra Infrastruktury w sprawie szczegółowych zasad i trybu postępowania dyscyplinarnego w stosunku do członków samorządów zawodowych architektów, inżynierów budownictwa oraz urbanistów.

Według art. 11 ust. 1 ustawy o samorządach zawodowych architektów oraz inżynierów budownictwa do postępowania w sprawach indywidualnych uregulowanych w ustawie,

z wyjątkiem spraw dyscyplinarnych, stosuje się przepisy Kodeksu postępowania administracyjnego.

A contrario oznacza to, że w postępowaniu w sprawach odpowiedzialności zawodowej w budownictwie nie stosuje się przepisów właściwych dla postępowania dyscyplinarnego a więc rozdziału 5 ustawy o samorządach zawodowych architektów oraz inżynierów budownictwa a także przepisów rozporządzenia w sprawie szczegółowych zasad i trybu postępowania dyscyplinarnego w stosunku do członków samorządów zawodowych architektów, inżynierów budownictwa oraz urbanistów. Przepisy te nie mogły więc zostać naruszone.

Według art. 157 § 1 i 2 K.p.a. właściwy do stwierdzenia nieważności decyzji w przypadkach wymienionych w art. 156 jest organ wyższego stopnia, a gdy decyzja wydana została przez ministra lub samorządowe kolegium odwoławcze - ten organ. Postępowanie w sprawie stwierdzenia nieważności decyzji wszczyna się na żądanie strony lub z urzędu.

Natomiast według art. 158 § 1 rozstrzygnięcie w sprawie nieważności decyzji następuje w drodze decyzji.

KSD PIIB jest więc organem właściwym do rozpatrzenia wniosku Pana [imię] o stwierdzenie nieważności decyzji.

Z uwagi na to, że wniosek o stwierdzenie nieważności decyzji datowany jest na 5 lutego 2015 r. a został przekazany do biura PIIB w dniu 2 lutego 2016 r. a więc po upływie prawie roku, Przewodniczący KSD PIIB skierował do Pana [imię] pismo informujące o rozpoznaniu jego wniosku przez KSD PIIB i umożliwiające wypowiedzenie się co do zebranych dowodów i materiałów oraz zgłoszonych żądań.

Pouczenie

Strona niezadowolona z rozstrzygnięcia decyzji może w terminie 14 dni od dnia jej doręczenia wnieść do Krajowego Sądu Dyscyplinarnego Polskiej Izby Inżynierów Budownictwa, ul. Mazowiecka 6/8, 00-048 Warszawa, wniosek o ponowne rozpatrzenie sprawy.

Członkowie składu orzekającego:

Józef Pączek – Przewodniczący

Ryszard Feliks Kruszewski – Sprawozdawca

Marian Zdunek

Otrzymują:

1. Pan
2. KSD a/a.

